

חכמינו דיל אמרו: כל מי שיאמר פרשת חמץ בכל יום לא תדבר לו פרנסה. ולפני אמירת הפרשה אומרים את החי רצון. ומותר לומר פרשת חמץ אפילו בשבת, אלא שאת התפלות על הפרנסה לא יאמר בשבת.

והי רצון מלפניו וי אלהינו ואלהי אבותינו שתזמין פרנסה לכל עמו בית ישראל ופרנסתי ופרנסת אנשי ביתי בכללם. פנחת ולא בצער בכבוד ולא בקוץ בקהר ולא באסור כדי שנוכל לעבוד עבודתך וללמוד תורתך כמו שזונת לאבותינו מן פסוקר בארץ ציה וערבה:

ואמר וי למשה הא אגא כחית לבן לחמא מן שמיא ונקטו עמי ונקטו פתגם יום ביומיה כדי דאגסגו תיקבון בארתי אם לא.

והי ביקא שתיקאה ויתקטו ית דיתון ויהי על יד תרין על דלקטון יום יום:

ואמר משה ואהרן לכל בני ישראל ברמישא ותדעון ארי וי אפי' יתבון בארעא דמצרים:

ובצפרא ותהוון ית וקרא דו' בד שמיע (קדמויה) ית תרעמותכון על מיכרא דו' ונתנא מה ארי אתרעמותון עלנא:

ואמר משה דיתון וי לבון ברמישא בקרא לטיבל ונקטא בצפרא למסבע דשמיעו גדם וי ית תרעמותכון די איתו מתרעמין עליוהי ונתנא מא לא עלנא תרעמותכון אלתו על מיכרא דו':

ואמר משה לאהרן אמר לכל כנשתא דבני ישראל קריבו גדם וי ארי שמיעו קדמויה ית תרעמותכון:

ותהו דו' כליל אהרן עם כל כנשתא דבני ישראל ואתפניו למדברא והא וקרא דו' אתגלי בעגנא:

וטילי וי עם משה לטיכר:

שמיע גדמי ית תרעמת בני ישראל טילי עמדו לומר בון שמישא מילתא בקרא ובצפרא תשבעון לחמא ותדעון ארי אגא וי אלהיכם:

ותהו ברמישא וסלישת סלי ותפת ית מישרתא ובצפרא תת נהתת טלא סחור סחור למשרתא:

וסלישת נהתת טלא וקא על אפי מדברא דעדם משה דעדם קגיר בגלדא על ארעא:

ותהו בני ישראל ואמרו גבר לאהדו מנא הוא ארי לא דעו מה דהא ואמר משה לדון דהא לחמא דיתב וי לבון לטיבל:

דון פתקמא די פקד וי לקטו מניה גבר לפום מיקליה עמרא לעללתא מנן נקשיתבון גבר לדי כמישקניה תסבון:

ועבדו מן בני ישראל ונקטו דאסני ודאערי:

יקלו בצפרא ולא אומר דאסני ודאערי לא חסיר גבר לפום מיקליה לקטו:

ואמר משה לדון אנש לא ישאר מניה עד צפרא:

ולא מביה מן משה ואשריו גבריא מניה עד צפרא ורחש רחשא וקרי ורנו עלדון משה:

ויאמר וי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם וילקטו דבר יום ביומו למען אנסנו ונלך בתורתם אם לא:

והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר וילקטו יום יום:

ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי וי הוציא אתכם מארץ מצרים:

ובקר וראיתם את פסוד וי בשמעו את תלנתיכם על וי ונתנו מה כי תלינו עלינו:

ויאמר משה בתת וי לכם בערב פשר לאכל ולחם בפקר לשבע בשמע וי את תלנתיכם אשר אתם מלינים עליו ונתנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על וי:

ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני וי כי שמע את תלנתיכם:

והי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה פסוד וי נראה בעיני:

וידבר וי אל משה לאמר:

שמעתי את תלונת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני וי אלהיכם:

והי בערב ותעל השליו ותכם את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה:

ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק כפפר על הארץ:

ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן וי לכם לאכלה:

זה הדבר אשר צוה וי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש לאשר באהלו תקחו:

ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעט:

וימאדו בעמר ולא העדיף המרבה והמעט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו:

ויאמר משה אלהם איש אל יותר ממנו עד בקר:

ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה:

וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו וחסם השמש
ונמס:

ויהי ביום הששי לקטו להם משנה שני העמר לאחד
ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה:

ויאמר אליהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי
מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת
כל העדף הניחו לכם למשמרת עד הבקר:

ויניחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש
ורמה לא היתה בו:

ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא
תמצאהו בשדה:

ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו:

ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו:

ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי
ותורת:

ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום
הששי להם יומים שבו איש תהתיו אל יצא איש ממקומו
ביום השביעי:

וישבתו העם ביום השביעי:

ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא פורע גד לכן
וטעמו בצפיהת בדבש:

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו
למשמרת לדורתיכם למען יראו את הלהם אשר
האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים:

ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא
העמר מן והנח אתו לפני יי למשמרת לדורתיכם:

כאשר צוה יי אל משה ויניחהו אהרן לפני העדת
למשמרת:

ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד באם אל
ארץ נושבת את המן אכלו עד באם אל קצה ארץ
כנען:

והעמר עשירית האיפה הוא:

וילקטו יתיה בצפר בצפר גבר לפום מיליה
יכה דמשתאר מניה על אפי הקלא גד
הקא עליוהי שמשא פשר:

והנה ביומא שתיאתא לקטו להקא על חד
תרוז תרוז עקרוז להד ואתו כל ברברי
כגשתא וחיוא למשה:

ואמר להו דא די מיל יי שבתא שבת
קדשא גדם יי מחר ית די אהנו עתידין
למפא אפי וית די אהנו עתידין לבשלא
בשילו וית כל מותרא אצנעו לבז למסרת
עד צפרא:

ואצנעו יתיה עד צפרא קמא דפקוד משה
ולא סרי וריקשא לא הנה ביה:

ואמר משה אכלוהי יומא דין ארי שבתא
יומא דין גדם יי יומא דין לא תשקנהיה
בהקלא:

שמה ימין תלקטנה וביומא שביעה
שבתא לא יהי ביה:

והנה ביומא שביעה נפקו מן עפא למלקט
ולא אשקוהו:

ואמר יי למשה עד אימתי אהנו מסרבין
למטר פקדי וארתי:

הו ארי יי תב לבז שבתא על כן הוא תב
לבז ביומא שתיאתא להם תרוז ימין תיבו
אנש תהותוהי לא יפוק אנש מאתריה
ביומא שביעה:

ונחו עפא ביומא שביעה:

יקרו בית ישראל ית שמה מן והוא גבר
ורע גדא תור וטעמיה באקרויטון בדבש:

ואמר משה דין פתקא די פקוד יי מלי
עקרא מניה למטרא לרביבז גדיל דתיוז
ית להקא די אקלית ותבז כמקרא
באקרויטו ותבז מארעא דמאדום:

ואמר משה לאהרן סב עלוהית תדא ותב
תמן מלי עקרא מן ואצנעו יתיה גדם יי
למטרא לרביבז:

קמא די פקוד יי למשה ואצנעיה אהרן גדם
סהותא למטרא:

ובני ישראל אכלו ית מנא ארבעין שני
עד דסיחילו לארעא ותבתא ית מנא
אכלו עד דאתו לקופי ארעא דכנען:

ועקרא תד מן עקרא בתלת קאין הוא:

אתה הוא יי לבדך אתה עשית את השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר עליה היםים וכל אשר בהם ואתה
מהנה את כלם ואתה הוא שעשית נסים ונפלאות גדולות תמיד עם אבותינו גם כמדבר המטרת להם להם
מן השמים ומצור החלמיש הוצאת להם מים וגם נתת להם כל צרכיהם שמלותם לא בלתה מעליהם כן
ברחמיך הרבים ובחכמיך העצומים תווננו ותפרנסנו ותכלכלנו ותספיק לנו כל צרכנו וצרכי עמך בית
ישראל המרוצים כמלוי וברוח בלי מרח ועמל גדול מתחת ידך הנקניה ולא מתחת ידי כשך ודם:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתכין לי וקאנשי ביתי כל מחסורנו ותזמין לנו כל צרכנו לכל יום
ויום מחיינו די מחסורנו ולכל שעה ושעה משעוהינו די ספוקנו ולכל עצם מעצמינו די מחותנו מןך המוכה
והרחבה ולא כמעוט מפעלנו וקוצר חסדינו ומזעיר גבולותינו ויהיו מוונותי ומוונות אנשי ביתי ורעי ורע
ורעי מסורים מןך ולא מיד כשך ודם: